

CSIPPÁN PÉTER

Színes álmok jönnek, mondta a kedves

In memoriam V. N.

1.

Laura egy kora áprilisi napon érkezett az otthonba. Hatvankilenc éves volt ekkor. A kertben a magnóliafák fehéren virítottak, a kis kerti tóba frissen telepített fekete-sárga brokátpontyok talán ha arasznyiak lehettek. Idén novemberben pontosan három nappal hetvennegyedik születésnapja után ment el.

A temetésen sem a hozzátartozók, sem az otthon munkatársai nem jelentek meg. Egyedül én álltam ott a szórókápolnában, a galambszürke öltönyös férfi mellett, aki egy nagyméretű homokórában hozta a piszkosfehér, kásás hamvakat. Az ejtőcsövet – ez a hivatalos neve – fehér márvánnyal borított, derékig érő kis oltárba rejtették, a terem közepén. A férfi leemelte az oltár lapjába ágyazott kerek rézfedelet, ráhelyezte a homokórát és kezét annak kicsinyke bronz csapján tartva rám emelte a tekintetét. Bólintottam, és a szűk nyíláson keresztül Laura hangtalanul csordogált át az örökkévalóságba.

Amikor vége volt, a galambszürke öltönyös férfi finomkodó mozdulattal, kisujját eltartva megkocogtatta a kis bronzcsapot, hogy az üvegre feltapadt hamu is kihulljon.

– A maradékot majd kiviszi a víz – mondta, és leemelte az oltárról a homokórát, visszahelyezte az ejtőcső kerek fedelét, és elment. Nekem sem volt miért maradnom.

2.

A legboldogabb pillanat, amit fel tudok idézni anyámmal kapcsolatban, egy adventi vásár emléke Bécsben, a Stephansdom melletti placcon. Talán tízéves lehettem. A tér roskadásig megtelt emberekkel, az orrunk pedig a tél kemény szagával és a forralt bor illatával. Bármerre néztem, mindenhol ugyanazt láttam. Itt egy karácsonyi giccsárus, mellette egy játékkereskedő, aztán egy szappanos, egy cukorkaárus és persze a glühwein. Az egész olyan volt, mint egy önmagát ismétlő, karcos bakelit-lemez: giccsárus, játékos, szappanos, cukorkás, glühwein. Egyszerre meg mertem volna esküdni, hogy a tér nagy fáira szerelt hangszórókból is újra és újra ugyanaz a néhány dalocska szól, ugyanaz a karcos, beragadt lemez. És akkor ott a vásár szélén megpillantottam egy kis faházikót. Tucatnyi gyerek tolongott körülötte. Egymást lökdösve bámultak befelé a különböző magasságokba vágott, hol szögletes, hol kerek ráámájú ablakokon.

Húztam anyámat, hogy én is meg akarom nézni, bármi is legyen abban a házban. Egy szögletes ablaknál fúrtam magamnak helyet. Odabenn gondosan berendezett, mesebeli kép. Mackó úr a karosszékben, amint a térdére fektetett hatalmas könyvből olvas a köréje gyűlt állatoknak: őzeknek, nyulaknak. A házikó kandallójában valódi tűz ropog, a komód fiókjából pedig további állatcsemeték – mókusok, sünök, egerek – hallgatják áhítattal a medvét. Mackó úr persze németül olvasott, az egészből egyetlen szót sem értettem, de a házikó melegsége persze engem is megfogott, hiába voltam már túl a macis-nyuszis korszakomon. És ahogy felnéztem, a szemközti ovális ablakban megláttam anyám hidegtől kipirult, boldog arcát. Nézett rám ebből a ragacsos, szirupos jelenetből, és nevetett a szeme. Az a szem, amely alig hat évvel később örökre lezárul az addigra alkoholtól felpuffedt arcában.

3.

A kvarclámpát még Laura érkezése előtt vettem magamnak, mert azt hallottam, hogy a sarkkör napsütötte éjszakái színes álmokat hoznak. A lámpa fénye eleinte vörösre égette az arcomat. Tégelyszám kentem rá a hidratálókrémet, hogy ne málljon le a bőröm, mint a kiszáradt vakolat. Hetekig fénylő, piros fejjel mászkáltam az otthonban. Mindenki mosolyogva fordította el a fejét, amikor meglátott. Talán azt gondolták, hogy túlzásba vittem a szoláriumot.

Végül a főnököm megkérdezte, hogy nincs-e valami problémám, hogy minden rendben van-e?

– Minden rendben – mondtam, és vártam a színes álmokat.

4.

Laura nemcsak megérkezett, hanem egyenesen berobbant az otthonba. A hófehér, tömött és vattaszerű hajával, sima, kissé talán szögletes arcával és tűzben égő, fekete szemével jelenség volt. Kortalan dívaként viselkedett, aki a legnagyobb nyugalommal egy tízest is letagadhatott. Öntelt sznobizmusától fűtve a kezdetektől mindent és mindenkit a kiállhatatlanságig kritizált, beszédébe gyakorta francia félmondatokat kevert. Heves jelenetei után láthatólag türelmetlenül várta a hatást, az elismerést és a behódolást, mindent, ami neki járt. Bár sohasem tudtuk meg, hogy ki is volt ő valójában – senki sem látogatta és soha senkit sem fogadott –, látható és érezhető befolyással bírt az otthonban. Nem értettük, hogy mire fel ez az ellentmondást nem tűrő gőg, mindenesetre az egyetlen lakó volt, akihez manikűrös és masszőr is érkezett rendszeresen. Étkezéseit kizárólag egyedül, a szobájában költötte el, az otthon többi lakójával csak szórványosan érintkezett.

– Mon dieu! Hát ez meg micsoda? – kérdezte, amikor meglátta a műanyag tányérban lötyögő zavarosszürke, rozsdás zsírfoltokkal pettyezett levest.

– Zöldségleves – mondtam. – A vacsora.

– Ez, fiam, legfeljebb kutyaeledel. Na hozzon gyorsan valami normális ételt! Auszlit és porcelánban!

Szinte leírhatatlanul gyorsan Laura szeszélyes játékainak kiemelt céltáblája lettem. Boldogan gonoszkodott velem, talán többet is, mint másokkal, de a többi ápoló sem úszta meg a dolgot, és mire a magnóliafák szirmukat veszítették, és a kerti tó halai félkönyöknyiek voltak, már az összes apró trükkjét ismertük mindannyian, és bár lassan megtanultuk kijátszani egyiket-másikat, ám az arcátlanságunkért cserébe kapott keresetlen szavak martak, akár a sav. Aztán egyszer, egy különösen kegyetlen napon megpillantottam valamit az örökké lebiggyesztett, fitymáló szájú álarc mögött. Valami hamiskás csillogást. Onnantól tudtam, hogy ez az egész csak színjáték, hogy Laura a maga sajátos módján egyszerre szórakozik és védekezik a viselkedésével.

Egy reggel a társalgó legnagyobb karosszékében találtunk rá. A szeme üvegesen révedt a semmibe, szájából vékonyan csordogált a nyál, és búzlótt a vizelettől meg a szartól. Mon dieu! Hát ez meg micsoda?

5.

Tizenkét éves voltam, amikor meghalt a nagymamám, aki ha mégoly labilis, de egyetlen támasz volt anyám életében. Anyám onnantól kezdve teljesen átadta magát az ivásnak. Amikor részeg volt, a gátlás és a megbánás szemernyi morzsája nélkül siklott át és bele a kínos és zavaró szituációkba. Az élet vele egy örökös szerencsejáték volt, és az ember sohasem tudhatta, hogy milyen szám jön ki a keréken. Rien ne vas plus!, és már pattogott is a golyó.

Egyszer egy kóbor kutyával állított haza, hogy akkor mostantól ez a miénk. Fátyolos tekintettel bámulta, ahogyan az egymás után tünteti el a megbarnult párizsi szeleteket, a halszagú kenőmájast. Tyutyu, tyutyukám!

Aztán másnap reggel szinte hisztérikus rohamot kapott, hogy az állat belei nem bírták a hirtelen jött bőséget, és végigfosta az előszobát.

– Tüntesd el innen! – mondta, és Tyutyu nem értette, hogy miért is ért véget a Kánaán egyetlen nap alatt. Napokig ült még a lépcsőház előtt. C'est la vie, mon ami!

A szesztől vagy csak önnön nyomorúságától gyakorta lázálmok kínozták. Alvás közben nyöszörgött és vonyított attól, hogy egyedül maradt egy kiskamasz gyerekkel, és ez az égvilágon senkit, de senkit sem érdekelt. Attól, hogy libidójának kihunyo lángjai perzselték, hogy csatakosra izzadta magát, hogy réveteg kezével kiszáradni készülő ölében matatott, mert nem volt más, aki csendben eloltsa ezt a még parázsló tüzet. Az orvosok később azt mondták, hogy az ő állapotában ilyenkor minden bizonnyal delirált, de én tudtam, hogy ez nem igaz, tudtam, hogy a kielégülés már szinte beteges vágya hajtotta és kínozza őt még az alkohólnál is jobban.

Egyik este bejött a fürdőbe, miközben mosakodtam. Épp végeztem a zuhanyzással, és egy nagy zöld törölközővel szárogattam magam. Olyan volt, mint egy nyálcsorgató kutya. Láttam, hogy hogyan nézett rám, láttam, hogy mit nézett rajtam.

– Mi az? – kérdeztem.

– Add, majd segíték – mondta, és kivette a kezemből a törölközőt. Lassan, gondosan itatta le rólam a vizet.

– Itt még vizes vagy – mondta, és az ágyékomat kezdte törölgetni.

– Jó lesz, köszönöm – mondtam.

– Nem! Jól meg kell törölni! – és valami kemény, undorító bizonyosság volt a hangjában.

– Jó lesz – mondtam, és kitéptem a kezéből a törölközőt.

Szó nélkül ment ki a fürdőszobából. Nem anyám, ezt nem játsszuk el! Nem leszek a dagadtlábú Oidipusz, még neked sem!

6.

Verocskával kettesben vakartuk ki Laurát és a társalgó fotelját a szarból.

– Nézd már a Mádámmot, most mintha nem lenne akkora az arc – mondta röhögve. – Hogy is mondják? Olálá, vagy mi!?

– Na, ezt most fejezd be! – mondtam, pedig legbelül én is éreztem, hogy a káröröm maró labdaccai kapargatják a torkomat.

Egy ilyen takarítás kétemberes munka. Fogod, mozgatod, odébb teszed, sikálod. Verocska szótlanul sikált mellettem. Istenem, Verocska ez a gyerektestű nő olyan volt, mint egy tizennégy éves kamaszlány. Feszés, vékony, izmos test, olajos, barna bőr, fekete haj, fekete szem. Az a néhány ősz hajszál és a szemkörnyéki szarkalábak csak egészen közlelről látszottak.

Verocska, a finom kis Verocska először egy karácsonyi partin adta oda magát nekem. Az ügyeletes orvosok és mi ápolók minden évben kis karácsonyi mulatságot szerveztünk szenteste. A problémásabb gondozottak ilyenkor picit több xanaxszal tértek nyugovóra, hogy senki és semmi se zavarja a bulit. Az este folyamán vettem észre, hogy Verocska állandóan a sarkamban van, szinte mindenhová követ, és meglehetősen részegen, de félreérthetetlen jeleket küld felém. Nem szeretem a részeg nőket, de neki nem tudtam ellenállni. Kerestünk egy üres szobát a másodikon. Az egész testét finom pihék borították, bőrének olyan aromája volt, mint a kajszibarack. Szívtam magamba a pihéket, a barackillatot, az egész nőt. Verocska szenvedélyes szerető volt, vadul húzott magába, mohón követelt minden pillanatnyi gyönyört.

Testének barackillata hajnalra odalett, a bájos tizennégy éves helyett egy korombeli nő feküdt mellettem, és az elmúlt éjjel nehéz borainak savas szagát szuszogta a képembe. Így közlelről, a testének feszessége néhol már engedett. Az apró, formás mellek alatt finom ráncokat vetett a bőr. Néztem a kezeit, a hipótól és a súrolástól kivörösödött, megvastagodott durva ujjakat. A vékony fekete kossal rámázott körmöket. Nem, ez nem egy kamaszlány, de Verocskát így is mindenki szerette. Mindenki szerette. Jaj, Verocska! Te édes kis szajha!

7.

Laura néhány hét múlva ismét formában volt. Kéjesen ontotta figyelmét az otthon személyzetére; orvosokra és ápolókra egyaránt. Időskori demenciában szenvedett, amely ugyan még csak itt-ott jelentkezett nála, azonban fokozta a másik alapbetegségét, a bipoláris zavart. Hangulata folyamatosan ingadozott, a gyógyszeres kezelésekre pedig szinte egyáltalán nem reagált. Néhány hét teljes apátia, majd néhány hét izzás igen magas hőfokon, amíg egy cerebrovascularis trauma végleg el nem bilentette a mérleg nyelvét. A stroke után többé már nem tért magához és néhány hónap múlva tüdőgyulladás következtében exitált. De addig még évek voltak hátra.

Laurát tiszta pillanataiban az apró kínai porcelánkutyákon és a könyörtelen játékain kívül egyetlen dolog vonzotta csupán: a sakk. Már a megérkezése napján kikötötte, hogy neki ehhez a művelethez saját kis asztalkára van szüksége a szobában, amelyet kizárólag erre használhat. Mindig egyedül, önmagával játszott, és bármilyen meglepő is volt, ez a hetvenes éveiben járó asszony mestere volt a játéknak, ezt azonnal láttam.

Kamaszkoromban magam is játszottam a kerületi egyesületben, sőt még versenyeken is indultam, jóllehet az már az elején kiderült, hogy nem én leszek az új Bobby Fischer.

Egyszer játék közben találtam, amikor a vacsoráját vittem a szobájába. Szó nélkül raktam le a tálcát, és a tekintetem ösztönösen a táblára tévedt.

– A sakk a királyok játéka – közölte fagyosan. – Nem hinném, hogy érdemes lenne pazarolnia rá az idejét!

Szó nélkül csuktam be magam mögött az ajtót.

8.

Az éjt nappallá tevő kvarclámpám alatt az álmok valóban színesebbek voltak, és néha rémisztően valóságosak. Az egyik visszatérő álmomban anyám a földön feküdt azzal a félreérthetetlen, mocskos tűzzel a szemében, amivel tizenkét éves koromban is a fürdőszobában bámult rám. Most azonban szép, karcsú volt a teste, mint egy nemes vadé, olyan, mint egy üzekedni vágyó őzsuta. És én meg akartam büntetni őt. Kegyetlenül megalázni az elszenvedett évekért, a bélyegért, amit az alkoholizmusa mélyen, kimetszhetetlenül, mindkettőnk bőrére rásütött.

És akkor tekeregni kezd a földön, mint egy kígyó, de én tartom magam, és nyelve hegyével az ajkait érinti felváltva, de én még mindig tartom magam. Tartom még akkor is, amikor érzem, hogy elönt a szégyen, hogy égnek a füleim a bűntudattól, attól a bűntől, amit el sem követtem, attól, ami egyre inkább feszíti az ágyékomat, hogy már nem is tudom visszafogni magam. Megbüntetem, igen, most megkapja azt, ami jár! És leszorítom a fejét, és az éhes szájába tömöm magam... Itt az álom mindig megszakad, csatakosan ébredek fel.

9.

Idővel egyre többször találtuk Laurát nyálcsorgatva a tábla felett. Dermedten bámulta a bábukat, de persze semmit sem látott ilyenkor. Arra gondoltam, hogy most az egyszer én leszek az, aki szórakozik, aki apró, de annál bosszantóbb tövist szúr a másik körme alá.

Amint tisztába tettük, és az ágyba fektettük, a sakkasztalhoz léptem azzal a feltett szándékkal, hogy nem csupán megkavarom, hanem valami teljesen új játékba kényszerítem bele. Néztem a táblát, és nem hittem a szememnek. Nem voltam ugyan kiemelkedő játékos, de a megnyitások minden formáját szorgalmasan bebifláztam annak idején. Tökéletes előjáték volt kibontakozóban előttem. Olyan stratégia mozgatta itt a színeket, aki nagymesteri szinten játszott. A fehér egy rendkívül aprólékos támadást készített elő, de nem a hagyományos módon. Nem sáncolt, szinte nem is érintette a gyalogokat, hanem kizárólag a szárnyakat építgette. A fekete ezzel szemben valami olyan védelmet alkalmazott, amelyet még csak hírből sem ismertem. Első ránézésre a királyindiai védelem sáncolására hasonlított, de jobban megnézve ez valami egészen más volt. Mi a fene?!

A fekete volt soron. Gondoltam egyet, és a lovat a tábla közepe felé – az általam ismert védelem szerint – ugrattam. Ott álltam még egy darabig, néztem a táblát, néztem a már ágyban fekvő Laurát. Échec!

10.

Újra április volt. A magnóliafák ismét fehéren virítottak, és a brokátpontyok már könyöknyi hosszúságúra nőttek a kerti tóban. Laura látszólag semmit nem vett észre a manipulációból, amikor két héttel később egy jobb periódusába érkezett. Rohantak a napok és a hetek, mígnem egyszer, jó két hónappal a történetek után, amikor szokás szerint a vacsoráját szolgáltam fel, megállított.

Már éppen távozni készültem, amikor nekem szegezte a kérdést:

– Maga volt?

– Micsoda? Mi voltam én?

– Aki odébb helyezte a lovat az egyik korábbi játszámában – a hangja hideg volt, szinte kegyetlen. Úgy éreztem, mentegennem kell magam:

– Igen, én voltam. Nem hittem volna, hogy észreveszi.

– Vannak rosszabb pillanataim, de nem vagyok hülye. És minden egyes lépésre emlékszem az elmúlt húsz évből, amit a táblán megtettem.

– Értem. Én...

– Még nem fejeztem be! Úgy látom, hogy konyít valamit a játékhoz, bár a butácska kis szellemessége nem vall komolyabb talentumra a sakk terén.

– Tudja egyesületbe jártam... versenyeztem is... – csupán a pillantása elhallgattott.

– Nos hát, szívesen venném, mon ami, ha hetente egyszer velem szemközt töltené egy órácskát a tábla másik oldalán. Még az amatőr játékos is jobb, mint a semmilyen játékos.

– Szívesen, ha jut rá időm...

– Jutni fog. Arról én kezeskedem. Most menjen, és pénteken, vacsora után várom egy partira. Ne aggódjon, nem tart majd soká!

Ettől kezdve, ha Laura állapota megengedte, minden pénteken játszottunk. És boszorkányosan játszott. Olyan figurákat alkalmazott, amelyeket még sohasem láttam. Mindent bevetett. Néztam a finom, kissé már csontos kezét, az ápolt körmöket – a manikűrös ugye házhoz jött hetente egyszer –, az otthoni ruhából kikandikáló finom, ívelt nyakat, a még mindig feszes vonásokat, a szép metszésű száját, a gondolkodás közben az orra tövében összefutó kicsinyke ráncot. Néztam a hófehér hajat és az egészen sötétbarna, kontúrral hangsúlyozott, majdnem fekete szemet. Néztam őt a játék közben, és néha anyámra gondoltam. Vajon milyen lett volna ő hetvenévesen? Vajon mi lett volna, ha nem zabálja le csontjairól a húst az alkohol, ha nem puffad holdvilágképpé az az arányos és szép arca? Lehetett volna ilyen fehér a haja? A nyaka, a szája, a szeme? Lehetett volna mind ilyen?

De anyám sohasem tudott sakkozni. Az iváson kívül egyetlen igazi szenvedélye volt: a passziánsz. Ha kijön, az jót jelent, magyarázta, és aztán éveig hiába keverte a lapokat.

– Maga jön – mondta Laura.

– Elnézést, elbambultam.

– Ha bambulni akar, akkor kár idejönnie!

– Elnézést – mondtam ismét. Aztán meglátva a nagy lehetőséget támadtam a vezérrel. – Sakk!

– Ugyan-ugyan fiacskám – mondta. – J'adoubé! – és tökéletesen manikűrözött kezével levette a királynőmet egy gyaloggal.

11.

Laura szinte kivétel nélkül mindig nyert, és ez napról napra jobban imponált nekem. Tetszett az egész lénye. Az eleganciája, a kimértsége, az ápoltsága. A kvarclámpás álmaimból lassan teljesen kiszorította anyámat ő és a sakk. Éjjelente gyakorta tologattam a fekete bábukat a pepita táblán. Volt, hogy egyedül, de legtöbbször Laura társaságában. Az egyik alkalommal ismét ott ült velem szemben, és figyelte, hogy mit csinálok. A szabályok itt azonban teljesen mások voltak. A soron lévő fél nem csupán egyetlen lépést, hanem számtalan kombinációt léphetett végig. Laura szó nélkül figyelte, ahogyan a kezeim tologatják a bábukat. Ő maga hófehér, kínai porcelánkutyákkal játszott. Azokból rendezett be védelmet. Arca most szelíd volt, egészen fiatal. Korára csupán ősz haja utalt.

Aztán az egyik sikeresebb kombinációmnál megfogta a kezem. Én felnéztem rá, ő meg csak mosolygott, és kissé kipirulva megeresztette a selyemköntöse vállát,

hogy bal melle kilátszott. Az a mell valószerűtlenül telt volt és feszes. A hófehér halom közepében eperszínű bimbó vöröslött. Felálltam, odaléptem hozzá, és ekkor minden finomsága szertefoszlott. Vadul ragadta meg férfiasságomat a nadrágon keresztül, éhesen, nyálcsorgatva matatott a cipzárral.

– Laura! Ne, kérlek! Ne így! – mondtam, mire felnézett rám, és a gúnytól és megvetéstől eltorzult arcában anyám tűzben égő tekintetét pillantottam meg. Nem anyám, ezt nem játsszuk el! Nem leszek a dagadtlábú Oidipusz, még neked sem!

12.

Bár Verocska szorgalmasan, ahogyan a beosztásunk engedte, meglátogatott éjszánkánként – ilyenkor mindig kikapcsoltam a kvarclámpát –, mégsem tudtam kiverni a fejemből Laurát. A soron következő partik alatt képtelen voltam a játékra figyelni, csak őt néztem, és nem tudtam betelni vele. A szemrehányásai úgy peregtek le rólam, mint esővíz az olajos papírról. Mindent elviseltem. Semmi sem érdekelt, csak az, hogy láthassam, hogy nézhessem őt. Egy idő után már neki is nyilvánvalóvá válhatott néma csodálatom, mert játék közben felállt, odajött hozzám, és kertelés nélkül kérdőre vont:

– Mondja, maga mit csinál itt tulajdonképpen?

– Játsszom – mondtam.

– És mi ennek a játéknak a neve, merthogy nem a sakk, az bizonyos?

– Én sakkozom – mondtam.

– Igazán? Akkor miért bámul folyamatosan? Olyan érzésem van, mintha felakarna falni elevenen! Ha nem lennék tisztában a köztünk lévő korkülönbséggel azt gondolnám, hogy ki akar kezdeni velem.

– Dehogy, én csak...

– Azt hiszem fiatalember a legjobb lesz, ha bizonytalan időre felfüggesztjük a játékot. Független!

– Nézze...

– Legyen szíves távozzon!

13.

November végére a magnóliafák kopaszon álltak a kertben, a brokátpontyok mélyen befúrták magukat az iszapba a tó fenekén. Laura már hetek óta a passzív fáziában volt, én pedig az utolsó játszma óta szörnyen nyugtalan voltam. Az érzéseimet magamnak sem mertem bevallani, de mi lesz, ha Laura kitalál? Mi lesz, ha eltávolított nemcsak a maga közeléből, hanem az otthonból is? Mi lesz, ha kitesznek egy olyan elbocsátó szép üzenettel, hogy többet sehol sem talállok állást, ráadásul egyből kopogtathatok valamilyen mentálhigiénés központban, hogy kezeljék az idős asszonyokhoz való beteges vonzódásomat. Ezt semmiképp sem akartam. Ki kell engesztelnem valamivel! Egy vacsorával, de olyan igazival. Főzni fogok neki! Azt

mondják, a nők szívéhez a hasukon keresztül vezet az út, nem igaz? Megadjuk a módját, és közben tisztázhatjuk a dolgokat!

A sakk óta tudtam, hogy ilyen állapotban is tökéletesen képben van mindennel, ami körülötte folyik. Gyerekjáték volt kiiktatni az éjszakás orvost meg a másik ügyeletes ápolót. Ezúttal ők is kaptak egy adagot a nyugtatóból, amit olyan boldogan alkalmaztak a kellemetlen vélt pácienseken. Bon soir!

A Boef bourgoignont lábszárból készítettem, nehéz vörösborral, halványító zellerrel, répával és burgonyával. Külön pirítottam le a húst és a gombát. A krumplit kockára, a zöldséget ujnyi darabokra vágtam. Vigyáztam, hogy ne vigyem túlzásba a fokhagymát és a babért.

Amikor a főzéssel végeztem, megterítettem Laura szobájában. Őt magát egy ke-rekesszébe emeltem át, és odagurítottam az asztal mellé. Verocska benti neszeszeréből sikerült némi szemfestéket, rúzst és fésűt szereznem. Nem hagyhattam, hogy Laura egy ilyen alkalommal elhanyagolt legyen. Azt igazán nem! Avatatlan kezem ügyetlen volt, sokat szenvedtem a sminkkel. Aztán visszamentem a konyhába, és egy tálalókocsin gurítottam az ételt Laura szobájáig. Kopogtam az ajtón, majd benyitottam. Ő az asztalnál ült:

{Jöjjön be kérem!}

– Ne haragudjon nem akarom zavarni, látom vacsorához készül.

{Ó, nem nem! Pont önre vártam, kérem, foglaljon helyet!}

– Ha csakugyan nem zavarok...

Mindkettőnknek szedtem az illatos raguból.

– Burgundi marha. Magam készítettem.

{Milyen figyelmes!}

És ettünk. Némán, kissé megilletődve kanalaztuk az ételt, hozzá friss, ropogós kérgű kenyeret ettünk. Laura időnként félszegen rám nézett, és mosolygott. Gyönyörű volt.

Később Laura jelezte, hogy elég, nem kívánja tovább folytatni az étkezést.

– Valami baj van? – kérdeztem, de nem felelt, csak intett, hogy menjek közelebb. Felálltam és odaléptem hozzá, és ő újra intett, hogy hajoljak még közelebb.

Szétnyílt az ajka, és nyál csöppent a padlóra. Megcsapott a foghíjas száj, a kérges, fehér nyelv szaga. Elrántottam az arcomat.

És az isteni Laura helyett egy meggyötört, kócos öregasszony ült előttem, arcán és szemhéján elkent festékekkel, fehér átizzadt pizsamáján a marharagu zsírpettyeivel, amit műanyag kanállal igyekeztem lenyomni a torkán. Ott ült, és csak bámult, végtelenbe vesző tekintettel.

Mi ez? Mi ez az ostoba tréfa, hiszen az előbb még... És akkor rájöttem, hogy Laura megint csak játszik velem, hogy eljátssza itt az apatikus öregasszonyt, de odabent bizonyára kitűnően szórakozik rajtam. Hogy megint csak szívat! De ezt most nem! Most igazán nem! Aljas vén kurva! Velem te ne szórakozz! Megbüntetem, gondoltam, de meg ám! Megragadtam, és erővel nyitottam szét a száját, és hagytam betel-

jesedni az álmod. Akartam, hogy végre ő legyen a vesztes, a legyőzött, a megalázott. Nesze, ezt akartad? Hát legyen! Nesze, te mocskos, vén nimfa! Nesze! És boldogan engedtem el magam.

Aztán visszafektettem az ágyába. Arcáról eltüntettem a festéket, tiszta hálóinget adtam rá. Leszedtem az asztalt, és távoztam. Au revoir, ma chère amie!

Másnap délután agyvérzést kapott.

14.

Soha nem derült ki, hogy mi is történt azon az éjszakán, én nem érzem magam felelősnek a haláláért. Még a temetés előtt összepakoltuk a holmiját, és elpostáztuk a sosem látott hozzátartozóknak. Elgondolkoztam azon, hogy legalább a sakktáblát ne tartsam-e meg. Emlékbe tőle nekem. De inkább beraktam ezt is a szállítódobozba a többi személyes tárgy közé. Ezzel a sakk-készlettel már senki nem játszik többé. Itt biztosan nem.

Most újra tavasz van. A kertben a magnóliafák bontogatják a virágaikat, a tóban a brokátpontyok csaknem két könyök hosszúak. A jövő héten érkezik az új lakó: Izabella. Milyen szép név! Ilyen névvel valaki csakis szép lehet, nem igaz? Már látom is magam előtt: fehér haj, tüzes, fekete szempár, vékony, feszes alak. Biztosan szeret sakkozni is, vagy ha nem, hát szívesen megtanítom. És akkor játszhatunk együtt sokat! Hazajön hozzám. Bella-Iza, Izám, édes nimfám! Nimfácskám!

